

YA DİNİ BAYRAMLAR OLMASAYDI

Annem- babam, kayın pederim, kayın validen sağ iken evimde bayram yapmayı çok isterdim. Tabi onlar sağ olduğu için mecburen büyüklerimize gitmek zorunda kılıyorduk. Bir bayramda her ikisine de gitmedik. Üzöldüğünü söylemişlerdi de ben pek üzerinde durmamıştım. Bu Ramazan bayramı dolayısıyla uzakta oturan oğlum, güzel gelinimi ve yakışıklı torunumu bayrama beklerken oğlum, sağlıkçı olması nedeniyle bayramda icapçı olduğundan gelemeyeceğini telefonla bildirince hanımım ve ben hiçbir şey söylemeden birbirimize bakakaldık. Birbirimizin o anda ne düşündüğümü yüzümüzden anladık. Hanımım da ben de çok üzöldük. Bayrama girerken bu üzüntümüz, Arife günü saat 02.00 de zilimizin çalmasıyla son buldu. Zira kapıyı açtığımızda bir de ne görelim? Karşımızda Konya’da oturan oğlum, güzel gelinim, yakışıklı torunum Batuhan Kadir karşımızda. En sevdiği oyuncasına kavuşan çocuk gibi o adar sevindik ki adete dünyalar bizim oldu. Amacım size bayram mutluluğumuzu anlatmak değil. Henüz bir yaşına giren torunuma göre biz bir yabancıydık. Anne – babası arasında koşturdu, durdu. Bize eyvallah bile etmedi. Ancak bayram dönüşü giderlerken bize ısınmaya başladı. Bu durum bana iki şeyi hatırlattı.

- 1- Yıllar önce bir bayram günü rahmetli annem ve babama bayramda gitmediğimden onların üzüntüsü aklıma geldi. Hiçbir evlat özellikle imkânı varken büyüklerini ihmal etmemeli. Çünkü bazı ihmallerin telafisi mümkün olmuyor.
- 2- Dini bayramlar olmasaydı herhalde dedeler, nineler en sevdiği torunları için birer yabancı olurdu. Demek ki Allah’ın koyduğu her kuralda bir hikmet var.

Bayram vesilesiyle bayramın ve yaşımın düşöndürdüklerini ifade etmek istiyorum. Öğrenciliğimde ve gençliğimde zaman, çok yavaş geçiyordu. O zamanlar merdiven çıkıyorduk. Şimdi merdivenden indiğimiz için yıllar bir çırpıda geride kalıyor. Yaşım nerde ise üççeyreğe yaklaştı. Elektronik çağda sanki zaman daha çabuk geçiyor, insanlar daha çabuk yaşlanıyor. Tabi hatıralar da yaşlanıyor. Dün bıyığı terleyen öğrencilerimi saçı ağarmış, yanında delikanlı oğlu veya kızını gördüğümde bir an duraksıyorum. Onları böyle gördüğümüzde biz onlara nasıl görünüyoruz kim bilir? Her ne kadar nezaketen “ Hocam hiç değişmemişsin” iltifatı karşısında içimiz biraz serinlese de yaşımızın ağırlığı

bizim hangi yaşta olduğumuzu bize ikaz ediyor. Çünkü eskiden karşımıza çıkan insanların bir kısmı bizden büyük, bir kısmı da küçüktü. Büyüklerimiz ve yaşlılarımız mütemadiyen eksiliyor. İşte bu bayram arifesinde iki yakın mesai arkadaşım nezih, kibar, beyefendi Vasfi Yıldırım arkadaşımın, Manisa'da “Şeker Adnan” ismiyle maruf Adnan Başoğlu ağabeyimizi ebedi istinatgâhına tevdi ettik. Cenab-ı Hak her ikisine de mağfiretiyle muamele etsin, mekânlarını cennet eylesin. İnsanın yaşı ilerledikçe daha önce gördüğü büyükleri ve yaşlıları azalıyor. Eskiden gördüğümüz yaşı küçük olanlar da günden güne çoğalıyor. Hal böyle olunca bayramlarda bizim aradıklarımızın sayısı hızla azalırken, bizi arayanların sayısı da hızla artıyor. Eksik olmasın, hele bu bayramda gerek telefonla, gerekse mail ve mesaj yoluyla gelen bayram tebriklerime karşılık vermede aciz kaldım. Beni arayan tüm dostlarımla ve öğrencilerimin Ramazan Bayramlarını bu yazıyla tebrik etmeyi uygun buldum. “ Sevgili öğrencilerim ve aziz dostlarımı çok teşekkür ediyorum. Ben de size, sevdiklerinizle birlikte hepimize huzur dolu dünyada kansasız bayramlar idrak etmenizi Cenab-ı Haktan niyaz ediyorum.”

Yaşlanmaktan çoğu insan korkuyor. Korkunun ecele faydası olmadığını söylemiş atalarımız. Ondan korkup uzaklaşmak mümkün olmadığına göre onunla dost olmak lazım. Yaşlanmak demek kemale ermek demektir. Kemale ermenin getirdiği tecrübelerimizi etrafımıza aktarmak kadar güzel bir şey var mı? Bu sene kışın okullarda, üniversitelerde, ceza evlerinde verdiğim konferans sayı 184 'dü buldu. Çok şükür çalışmalarım yazın da camilerde devam ediyor. Bazı yaşlılarıma bakıyorum günleri, evi ile Öğretmen evi arasında geçiyor. İçlerinde o kadar birikimli arkadaşlarım var ki her biri birer tecrübe küpü. Para ile elde edilemeyen şeylerden biri de tecrübe. Bu tecrübelerin arkadaşlarla birlikte kabre girmesini gönlüm razı olmuyor. Konferanslarımda ve seminerlerimde bilgi ve birikimlerimiz gençler tarafından büyük bir ilgi ile dinleniyor. Gençlerin bizlerin tecrübelerine çok büyük ihtiyacı var. Arabın derdi kırmızı bapuçmuş. Benim de aklım fikrim eğitim. Bayram yazısını bıraktık yine eğitim lafı etmeye başladım.

Her bayram sabahı içimde hüzünle birlikte bir coşku hâkim oluyor. Herkesin kendi hesabı doğrultusunda ya çok sevdikleri, ya da çok kızdıkları insanlar oluyor. Bayramlar sevenlerin birbirine kavuşması, kırgınların da barışması açısından gönüllerin yumuşadığı bir zaman dilimi. Bazı kindar insanlar

şeytanının dürtüsü yüzünden bu bayramın ikliminden maalesef yararlanamıyor. İnsanoğlu koskoca kâinatı içine sığdırabiliyor da dargın olduğu kişiyi, kini yüzünden içine sığdıramıyor. Bu bayramda da kırgın olan iki dostumun barışmadığını öğrendim. Yüce Resulümüz “ Kin ile din ikisi bir arada bulunmaz” buyuruyor. Gönül ne için varsa işlevini yerine getirmesi gerek. Ama nedense gönül kırılınca şeytan olanca gücüyle tamirini engelliyor. Bina yapmak, dağlara tüneller açmak kolay da içimizdeki şeytanın vesvesi ve fitnesi yüzünden kırgın olduğumuz kişiye gönlümüzü açmak daha zor oluyor.

Sadece bayramlarda değil, tüm yaşamımızda içimizdeki şeytanın değil de meleğimizin sesini dinlersek koskoca kâinatın sığdığı gönlümüze dostlarımızın yanında düşmanlarımızı da sığdırabiliriz. Ve bunu başardığımız takdirde etrafımızda kin besleyeceğimiz kavga edeceğimiz kimse kalmaz.

Not: Ali Rıza Çevik İlkokulu sınıf öğretmeni Sayın Hayrettin Güngör, başarılı öğrencilerini Şehzadeler Belediyesinin “ DİNİ BİLGİLER TATİL KUTABI” ile Muradiye camiinde ödüllendirdi